

ZAANS
SYMFONIE
ORKEST

met medewerking van Sinfonietta en
Jesse Ang, piano

najaarsconcert

zondag 18 november 2012

Franz Schubert

Fünf Ländler

allegretto
allegro non troppo
allegro
allegro molto
allegro

gespeeld door Sinfonietta onder leiding van Julia Barnes en Piet Hulsbos

Wolfgang Amadeus Mozart

Der Zauberflöte K. 620 Ouverture

adagio
allegro

Joseph Haydn

Klavierconcerto nr. 11 in D majeur (Hob. XVIII/11)

vivace
un poco adagio
Rondo all' Ungarese allegro assai

solist: Jesse Ang

PAUZE

Edward Grieg

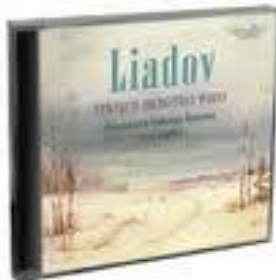
Peer Gynt Suite no. 2, opus 55

Der Brauraub	allegro furioso
Arabischer Tanz	allegretto vivace
Peer Gynts Heimkehr	allegro agitato
Solvejg's Lied	poco andante

Anatoli Liadov

Eight Russian Folk Songs, opus 58

I	Religious Chant	moderato
II	Christmas Carol	allegretto
III	Plaintive Song	andante
IV	Humorous Song	allegretto
V	Legend of the Birds	allegretto
VI	Cradle Song	moderato
VII	Round Dance	allegro
VIII	Village-Dance Song	vivo

ZAANS
SYMPHONIE
ORKEST

Het Zaans Symfonie Orkest zet in 2012 zijn traditie voort. Ook nu weer geeft het een jonge (Zaanse) solist de kans om met een volledig orkest op te treden. Hoewel het woord volledig hier niet helemaal op zijn plaats is. Het elfde pianoconcert van Haydn is geschreven voor een orkest ter grootte van dat waar Haydn zelf over kon

beschikken in het paleis van zijn opdrachtgever. Dat houdt in dat er bijvoorbeeld voor de meeste blazers geen werk te doen is. Voor solist Jesse Ang des te meer.

Jesse schaaft zich in de hierboven genoemde traditie naast die andere jonge pianist Tijmen Veltman die in 2006 als veertienjarige het 23' pianoconcert van Mozart speelde en twee jaar later als eindexamenstuk (voor het vwo) op verbluffende wijze het vijfde van Beethoven vertolkte.

Jesse is niet de enige gast in dit concert. Het ensemble Sinfonietta van Fluxus, bestaande uit een tiental jonge strijkers en voor deze gelegenheid wat aangevuld, bijt het spits af met een vijftal dansen van Schubert.

Werken met jonge musici blijkt in de voorbereiding een onmiskenbaar stimulerende uitwerking op de beduidend oudere orkestleden te hebben. En dat gevoel blijft bij de andere stukken. Hopelijk is dat ook bij dit concert te merken. Naast de vaste dirigent Guido Müller heeft ook Leo Verreijt het orkest bij de voorbereiding aan de hand genomen en er alles aan gedaan om alle noten hun plaats te geven.

Na Sinfonietta gaat het concert verder met een traditionele ouverture. Dit keer (weer) een van Mozart. Dan volgt het pianoconcert en na de pauze komen nog twee stukken. Eerst de tweede Peer Gynt Suite van Grieg met zijn uiterst gevarieerde stemmingen. De eerste suite speelde het orkest in april 2006. Nu dus het vervolg. Als laatste speelt het orkest een achttal Russische, romantische volksliederen, georkestreerd door Anatoli Liadov.

Noteert u alvast de datum voor het voorjaarsconcert? Dat wordt zondagmiddag 21 april 2013. Solist is de jonge, Zaanse violist Joep van Beijnum die het beroemde (eerste) vioolconcert van Max Bruch zal spelen. De traditie wordt voortgezet.

Het ZSO wenst u veel luisterplezier.

Het ZSO staat sinds november 2008 onder leiding van **Guido Müller**, van huis uit violist. **Guido Müller** (Leeuwarden, 1968) begon zijn vioolopleiding aan de AVO voor jong talent van het Koninklijk Conservatorium in Den Haag. Daarna studeerde hij viool bij Ilja Grubert aan het Rotterdams Conservatorium en bij Zinaida Gilels in Boston. Hij volgde masterclasses bij onder anderen Herman

Krebbers, Pavel Vernikov en Jean-Jacques Kantorow. Hij nam deel aan diverse cursussen en festivals in onder meer Italië en Finland. Sinds november 1996 is hij als violist verbonden aan het Radio Filharmonisch Orkest. Hij remplaceerde onder meer in het Rotterdams Philharmonisch Orkest, het Nederlands Philharmonisch Orkest, het Balletorkest, de Amsterdamse Bachsolisten, het Nieuw Ensemble, Amsterdam Sinfoniëta, Combattimento Consort en het Doelen Ensemble. Met deze orkesten trad hij op in binnen- en buitenland. Tevens speelde hij veel kamermuziek. Guido Müller studeerde orkestdirectie bij Jac van Steen en Edmond Saveniers en in Engeland bij Denise Ham en George Hurst. Ook werd hij diverse keren gevraagd om deel te nemen aan een masterclass orkestdirectie aan de Royal Academy of Music in Londen onder leiding van George Hurst. Verder kreeg hij les van Robert Houlihan en Rodolfo Saglimbeni. Guido Müller stond al voor heel wat orkesten. Zo dirigeerde hij het Crea Orkest, het Noordhollands Jeugdorkest, het Utrechts Studenten Orkest en het Canford Festival Orchestra in Engeland. Naast het Zaans Symfonie Orkest dirigeert hij het Vechtstreek Symfonie Orkest in Maarssen.

Jesse Ang zit in de vijfde van het vwo en is druk bezig met het plannen van zijn toekomst.

Misschien gaat hij wel naar het conservatorium. Voorlopig is pianospelen echter zijn hobby, maar wel een die hem al heel wat prijzen en onderscheidingen heeft opgeleverd.

Op zijn vijfde is hij besmet geraakt met het pianovirus, aangestoken door zijn vader. Op FluXus kreeg hij les van Harry

Koopman en die merkte al snel dat Jesse beschikte over een meer dan gemiddelde aanleg. Nog geen twee jaar later deed hij al mee met diverse concoursen als het Prinses Christina Concours. Van die deelnames getuigen zijn 'diplômes d'honneur' die hij daarbij in de loop van de daarop volgende jaren behaalde. 2011 Was tot nu toe zijn topjaar. Niet alleen won hij bij het Prinses Christina Concours als prijs het volgen van een masterclass; hij behaalde ook de eerste prijs bij het Jan Pasveerconкурс. Bij de finale van dat concurs maakte hij zoveel indruk op de gelegenhedsjury van het Zaans Symfonie Orkest dat deze hem uitnodigde om met het orkest te gaan spelen.

Jesse vindt het leuk om met anderen, vaak leerlingen van FluXus, samen te spelen. De samenstelling van die ensembles wisselt sterk, net als het genre. Hij speelt net zo graag rock als klassiek.

Vanmiddag houdt hij het bij het laatste.

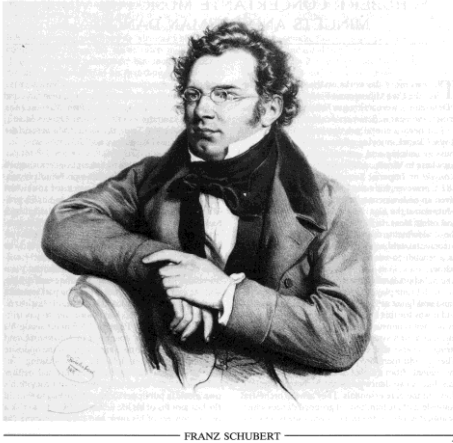
Julia Barnes is Amerikaanse van geboorte, maar woont al dertig jaar in Nederland. Zij voltooide haar studie altviool aan het Utrechts Conservatorium, waar zij ook les gaf aan vooropleidings- en eerstejaarsleerlingen. Hoewel ze het liefst kamermuziek in kleine bezetting speelt, heeft ze in heel veel beroemde orkesten gespeeld als het Koninklijke Concertgebouworkest en het Radio

Philharmonisch Orkest. Julia Barnes is ook oprichter en artistiek leider van de culturele organisatie Facetten van de kunst, waarmee zij projecten en performances samen met kunstenaars en schrijvers maakt.

Sinds 2009 is Julia Barnes verbonden aan FluXus Muziekschool in Zaandam, waar zij altviool- en vioolles geeft. Jonge strijkers, en ook blazers en slagwerkers, brengt zij samen in het ensemble FluXus Sinfonietta. Onder haar leiding leren de strijkers de fijne kneepjes van het samenspelen. De strijkersgroep van Sinfonietta speelt nu een jaar samen en heeft inmiddels heel wat op het repertoire staan. Bij concerten hanteert Piet Hulsbos, van huis uit organist, de dirigeerstok.

Hulsbos studeerde naast orgel koördirectie bij Jan Pasveer aan het Sweelinck Conservatorium in Amsterdam. Hij is docent Voorbereidende Vakopleiding en orgel klassiek aan FluXus Muziekschool. Hij beschikt over een zeer ruime ervaring als dirigent van allerlei koren en ensembles. Veel uitvoeringen zijn met medewerking geweest van grote orkesten, zoals die van de Carmina Burana van Orff met Holland Symfonia. Als dirigent / solist / begeleider heeft hij vele malen meegewerkt aan concerten, radio- en t.v.-opnamen in Nederland en daarbuiten. Daarnaast is hij organist van de Oude Kerk in Heemstede.

Franz Peter Schubert, de componist met het ziekenfondsbrilletje was een uiterst druk baasje van nog geen een meter zestig dat in de 31 jaar dat zijn leven maar duurde een enorm oeuvre geschapen heeft. In twintig jaar tijd schreef hij onder andere dertien opera's, zeven missen, negen symfonieën, veel

kamermuziek, een zeer grote hoeveelheid pianowerken en meer dan zeshonderd liederen. Hij moet zich hebben doodgewerkt. Hij is van 1797 en pikte de muzieklessen op viool, orgel en piano die zijn vader hem gaf bijzonder snel op. Bovendien bleek dat hij ook goed bij stem was en op elfjarige leeftijd werd hij lid van de Wiener Sängerknaben. Toen hij de baard in de keel kreeg, moest hij van school en begon hij 'voor zichzelf', als componist. Hij verdiende er geen droog brood mee, tot de familie Esterházy, u zult ze vaker tegenkomen, hem in dienst nam als muziekleraar. Zodoende verbleef hij in de zomers van 1818 en 1824 op hun vorstelijke paleis in Hongarije.

Schubert leefde in de periode van de romantiek, een stroming die graag terugkeek naar vroeger, toen er in dorpen nog vrolijk gedanst en gezongen werd. Naast de zeshonderd liederen die hij bewerkt heeft, greep hij ook naar oude dansen. En dan vooral de 'Länder', een pittige, Oostenrijkse volksdans in driekwartsmaat. Op het dorpsplein en in de cafés werd erbij gezongen, liefst geïmproviseerd, en flink geklapt en gestampt. Dat heeft Schubert in zijn bewerking maar weggelaten, al kun je met wat fantasie dat laatste wel horen bij een paar van zulke dansen die Sinfonietta speelt.

Het verhaal over het wonderkind **Wolfgang Gottlieb Mozart** is genoegzaam bekend. Ook hoe hij als ZZZP'er avant la lettre ervoor koos zijn eigen plan te trekken en niet te dansen naar de luimen van bisschoppelijke of adellijke broodheren. Muzikanten stonden in die tijd aan de hoven op gelijke hoogte met het keukenpersoneel en werden dienovereenkomstig beloond en behandeld. Vader Leopold had die

vernedering aan den lijve ondervonden en hij gunde zijn zoon een beter leven. Daarom sleepte hij hem mee op concertreizen door Europa. En overal pikte hij nieuwe ideeën op. Daarover de volgende anekdote.

Op zijn veertiende reisde hij met zijn vader door Italië, het Mekka op operagebied, waar hij weer veel nieuwe ideeën tankte. Hij kwam er in contact met de groten der aarde. Rond Pasen 1770 was hij in Rome waar hij onder de indruk raakte van het 'Miserere' van Gregorio Allegri. Dit is een buitengewoon ingewikkeld muziekstuk, waarin vier- en vijfstemmige koren elkaar afwisselen om zich aan het einde te verenigen in een negenstemmig koor. De compositie was het unieke eigendom van de Sixtijnse kapel. Het stuk werd zelfs zo gekoesterd dat het op straffe van excommunicatie verboden was er ook maar iets uit te kopiëren. Mozart luisterde ernaar en kopieerde het thuis foutloos uit zijn geheugen.

Tot zover was zijn leven een aaneenrijging van succesverhalen. Hij werd alom bewonderd als het grootste muzikale genie aller tijden, tot de magie langzaam maar zeker uitgewerkt raakte. Het onbevangen, grappige jochie was inmiddels een puistige puber geworden. Bovendien begonnen zijn muziekbroeders steeds jaloerser te worden. Het werd steeds moeilijker om een vaste betrekking te verwerven.

In 'eigen beheer' schreef hij tal van symfonieën, waaronder de veertigste, ook wel de 'grote' genoemd. Deze verrassende symfonie verbeeldt een rusteloze vrijheidsdrang en een woedend verzet. Ook ging hij zich steeds meer toeleggen op het schrijven van concerten, die dienden als orkestrale omlijsting bij zijn eigen solistische optreden. En hij ging zich toeleggen op opera's. Bij een componeerwedstrijd dongen Mozarts 'Der Schauspieldirektor' en Salieri's 'Prima la musica, e poi le parole' naar de eerste prijs. De uit de film Amadeus bekende Salieri won, Mozart kreeg de troostprijs van 50 dukaten.

Het publiek wist zijn composities echter wel te waarderen. De uitvoeringen van *Le nozze di Figaro* in Wenen en Praag waren buitengewoon succesvol. Dat smaakte naar meer. In grote haast schreef hij er veel en vrijwel alle brachten hem succes.

In 1791 schreef hij de opera *Die Zauberflöte*, gebaseerd op een sprookjesthema. Hij kon lekker doorwerken, want hij had zijn vrouw naar buiten Wenen gestuurd om te kuren. Bijna klaar legde hij het werk terzijde om te gaan werken aan *La Clemenza di Tito*, wat zijn laatste opera zou worden. Volgens hardnekkige geruchten deed hij dat gedreven door geldnood, onder meer door de hoge kosten van de kuur van zijn vrouw. Twee dagen voor de première van die *Zauberflöte* bedacht hij dat bij die opera nog een ouverture ontbrak. Die is dus werkelijk (meesterlijk) in elkaar geflanst. Het succes van de volledige opera was enorm: in twee maanden tijd werd dit in Egypte gesitueerde werk twintig keer opgevoerd. Aan snel werken en op het laatste moment was hij wel gewend geraakt. Het verhaal gaat dat de ouverture bij de opera *Don Giovanni* op de avond voor de première in elkaar is gezet. Die avond was hij met wat vrienden uit geweest. Een van hen herinnerde hem eraan dat de ouverture bij de opera nog helemaal niet bestond. Mozart deed net of hij daar heel erg zenuwachtig onder werd en trok zich terug in zijn kamer, waar hij pen en papier pakte. In drie uur had hij het af.

Joseph Franz Haydn, geboren in 1732, werd op jonge leeftijd door zijn vader naar muzikles gestuurd. Van een neef kreeg hij vioollessen, leerde pianospelen en kreeg de eerste beginselen van het componeren voorgeschoteld. Prettig had Haydn het daar niet en dus was hij blij dat hij in 1740 werd gevraagd als sopraan in het knapenkoor van de Stephansdom in Wenen. Hij ontving daar een algemene muzikale opleiding met de nadruk op viool- en pianostudie. Toen ook hij de baard in de keel kreeg en het koor moest verlaten, probeerde hij als kerkzanger en

muziekleraar de kost te verdienen. Zijn belangrijkste bron van inkomsten vormde het componeren van en het meespelen in serenades die in de open lucht werden uitgevoerd.

Nog geen dertig jaar schreef hij zijn eerste symfonie. Het zouden er 108 worden. Het geluk lachte hem toe, toen hij in 1761 als tweede kapelmeester in dienst van vorst Paul Anton Esterházy in Eisenstadt. De Esterházy's, we ontmoetten hen al bij Schubert, voerden een bijzonder hoge culturele standaard: 's winters in hun residentie vlakbij Wenen en 's zomers in hun Hongaarse paleis dat Versaillesachtige trekken had.

Haydn kreeg het in deze cultuurminnende omgeving ontzettend druk. Hij componeerde, dirigeerde, leidde opera's en speelde kamermuziek op de vele muziekavonden.

De bezoekers aan het hof van Esterházy waren zo enthousiast over wat zij daar gehoord hadden, dat zij Haydn's naam overal in Europa noemden. Zo kwam het dat hij opdrachten kreeg voor bijvoorbeeld concerten in Parijs (zes Parijse symfonieën) en voor de kathedraal van Cadiz in Spanje (Die sieben letzte Worte Christi). Vanwege deze bekendheid kon hij in 1790, toen de

familie Esterházy het huisorkest ophief, zijn eigen weg gaan. Zo verbleef hij in de periode van de Franse Revolutie in Londen, waar hij de laatste van zijn symfonieën schreef. Pas daar maakte Haydn kennis met een echt groot orkest, met een veel bredere bezetting dan hij tot dan toe gewend was.

Haydns elfde pianoconcert dateert uit zijn Hongaarse tijd en is geschreven tussen 1780 en 1783. Het derde (en laatste) deel heeft niet voor niets de benaming 'Hongaars Rondo'. Het is aannemelijk dat Haydn zelf de solopartij voor zijn rekening heeft genomen en dan op het klavecimbel. De fortepiano bestond in die tijd al wel, maar het verhaal gaat dat Haydn de klank van dat instrument niet erg kon waarderen. Hij vond het klavecimbel beter passen bij de voor hem zo kenmerkende galante stijl van zijn muziek.

Ondertussen moest hij ook nog leiding geven aan het betreffende kleine orkest. Wat dat betreft heeft Jesse het iets gemakkelijker: hij kan het aan Guido Müller overlaten het orkest in het gareel te houden.

Wilt u meer weten over het Zaans Symfonie Orkest? Bezoek dan de website:

www.zaanssymfonieorkest.nl

Daar vindt u alles wat u weten wilt. Wat recensenten van de eerdere concerten vonden; hoe u donateur kunt worden; bij wie u zich als lid kunt aanmelden; wanneer de repetities zijn enzovoort.

Natuurlijk kunt u ook gewoon schrijven of bellen:

Secretariaat Treilerstraat 49 1503 JC Zaandam
075 6145602

Edvard Hagerup Grieg is van 1843, wat betekent dat hij nog net iets van de romantiek heeft meegekregen. Een romanticus vindt de eigen tijd en de eigen omgeving niet zo geweldig. Voor hem geldt het adagium: 'Wo du nicht bist, ist das Glück'. Hij zoekt het in de geschiedenis of in verre landen. Grieg is een echte romanticus. Geboren in het Noorse Bergen, vertrok hij op zijn vijftiende naar Leipzig, omdat de muzieklessen daar beter waren. Na zijn studieperiode trok hij als pianist heel Europa door en onderhield hij veel contacten met

vooraanstaande musici en letterkundigen. Zo onderhield hij een innige vriendschap met Liszt, die zeer veel heeft gedaan voor de verbreiding van Griegs muziek en ideeën. Ook ging hij vriendschappelijk om met onder anderen Tsjaikovski, Brahms en Mengelberg.

Belangrijke contacten die hem ook gevormd hebben, waren die met Niels Gade, een meester van de kleine vorm, in Kopenhagen en met de Deense dichter Rikard Nordraak, die Griegs belangstelling voor de Noorse volkspoëzie en volksliederen wist te wekken. Een typisch romantisch verschijnsel.: voortdurend op zoek naar de fundamenteën van een eigen, nationalistisch ingestelde cultuur. Grieg was van meet af aan vooral geïnteresseerd in het vestigen van een Noors-nationale compositieschool. Het eerste concert dat hij als dirigent gaf (met veel eigen werk) was toen honderd procent Noors. Het publiek waardeerde zijn werk zeer en ook de overheid was zeer ingenomen met een kunstenaar die het Noorse cultuurgood zo promoveerde. Toen hij nog maar net dertig was verleende de Noorse overheid hem een jaarlijks stipendium dat hem in staat stelde onbezorgd te blijven componeren. Daarnaast

ging hij met enige regelmaat op reis om in heel Europa als pianist op te treden.

De muziek van Grieg is dus sterk geïnspireerd door de Noorse folkloristische muziek, waarvan hij voor heel veel verschillende bezettingen talrijke arrangementen maakte. Griegs muziek - eenvoudig van vorm, pakkend van melodie, ongekunsteld in haar ritme en metrum, maar steeds vol fijnzinnige details, met name op harmonisch gebied - spreekt snel aan. Naast erg veel liederen schreef Grieg pianomuziek, in totaal wel tien bundels met in totaal 66 Lyrische Stücke. Enkele daarvan zijn zeer populair geworden en gebleven, zoals Hochzeitstag auf Troldhaugen en An den Frühling. Het bekendst is hij echter geworden met Peer Gynt. Peer Gynt is een bekend figuur uit de Noorse folklore en hoofdfiguur in het gelijknamige drama van Ibsen: een natuurmens, een fantast en een dromer die in romantisch egoïsme alle denkbare avonturen beleeft om pas op latere leeftijd in de liefde van de geduldig wachtende Solvejg zichzelf te vinden. Het speelt zich af in Noorwegen van waaruit hij moet vluchten en komt terecht in Marokko, onder de bedoeïenen, in een gekkenhuis in Caïro en aan boord van een schip. Na jaren, op een stormachtige avond, komt hij terug in Noorwegen, waar zijn geliefde Solvejg nog altijd op hem wacht. Grieg schreef in 1875 de muziek oorspronkelijk bij het gelijknamige toneelstuk van Henrik Ibsen. In die versie was veel aandacht voor zang. In 1891 bewerkte hij deze muziek tot twee orkestsuites. Het ZSO speelt vanmiddag de tweede, vier stukken waarin u in klanken hoort wat hierboven in woorden geschreven staat.

Het Zaans Symfonie Orkest kampt met hetzelfde probleem als waarmee veel verenigingen te maken hebben: gebrek aan geld. De eigen middelen zijn niet toereikend om dat te realiseren wat het orkest doet. Dat kan alleen dankzij de steun van donateurs, vrienden van het orkest en een aantal instellingen.

Dirigent, bestuur en leden zijn dan ook zeer erkentelijk voor de steun van al diegenen die zich het afgelopen jaar als nieuwe donateur hebben aangemeld. Verder danken ze het Prins Bernhard Cultuurfonds, de Stichting Ir. P.M. Duyvis, de Gemeente Zaanstad, de Vereniging tot Aanwending der Fondsen van de voormalige 'Spaarbank te Wormerveer', genaamd Gerrit Blaauw en het Honig-Laanfonds voor hun substantiële ondersteuning. Zonder deze steun zou het Zaans Symfonie Orkest niet kunnen bestaan.

Wilt u het werk van het ZSO steunen, dan kunt u zich opgeven als vriend van het orkest bij het secretariaat Treilerstraat 49 1503 JC Zaandam

Voor giften aan het orkest is het wellicht van belang te weten dat het orkest officieel te boek staat als ANBI, een 'algemeen nut beogende instelling'. Dat betekent dat giften aan het orkest fiscaal aftrekbaar zijn.

Anatoli Liadov, geboren in 1855 had het met de paplepel ingekregen: zijn vader was ook al dirigent. Het grote voordeel daarvan was dat hij gebruik kon maken van het netwerk van zijn vader. Rimsky Korsakov, Mussorgsky en Tsjaikovsky mocht hij tot zijn vriendenkring rekenen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij door hen beïnvloed werd en dat betekende dat hij, naar de romantische traditie die immers teruggreep op het volkseigene, in zijn muziek veel volksliederen verwerkte. Hij ontwikkelde zich tot een bijna

bezeten verzamelaar van volkswijzen.

Hij bezat echter een heel vervelende eigenschap: hij was uitgesproken lui. Hij werd niet alleen tijdelijk van het conservatorium gestuurd, omdat hij naar het oordeel van zijn decenten niets uitvoerde, maar hij maakte grotere stukken nooit af. Daar kon hij eenvoudigweg het geduld niet voor opbrengen. Maar ook dit nadeel heeft zijn voordeel: hij werd een meester in de miniaturen. Voor piano schreef hij de prachtigste korte stukken, eigenlijk welluidende gedichten. Net als de weinige orkestwerken

De Acht Russische Volksliederen die u vanmiddag hoort, schreef hij in 1905. Zij laten onmiskenbaar zijn kleurrijke orkestratietalent horen. Altijd ingetogen, nooit effectbelust en daardoor sprankelend. Deskundigen vragen zich nog altijd af wat een groot componist hij zou zijn geworden als hij ambitieuzer was geweest.

Het eerste stuk klinkt als een eenvoudig, Russisch-orthodox kerkelijk lied wanneer de houtblazers inzetten. Liadov speelt echter met tegenmelodieën en een orkestratie die verschuift van blazers naar strijkers en terug. Meesterlijk op de vierkante centimeter, want het stuk duurt maar twee minuten. Hetzelfde

patroon hanteert Liadov in de Christmas Carol, maar in het midden wijkt hij daarvan af door een nauw verwant subthema te introduceren.

Het derde stuk begint met een tranen trekkende solo van de cello. Deze klagende solocello wordt na enkele maten op de achtergrond gekleurd door achtereenvolgens de andere cello's, de violen en de houtblazers. 'Humorous Song' begint (en eindigt) met de vioolsecties die een zachtgonzend geluid produceren, waartussendoor de fluit brutaal de boventoon voert. In de 'Legend of the Birds', het vijfde deel, verbeelden de houtblazers kwinkelerende vogels en dan pas, voor het eerst wordt in het midden de muziek wat harder. In de 'Cradle Song' zijn alleen de strijkers te horen en zij hebben allen de sourdine op de kam gezet, wat passend is bij een zoetgevooid wiegenlied. De afwisseling naar het volgende deel, 'Round Dance', is groot. Van ingetogen is het plotseling wild en opzweepend. De strijkers leggen hun stok terzijde en spelen alleen pizzicato, om het ritme van de Russische balalaika te verbeelden. De piccolo krijgt alle ruimte voor het sprankelende thema. In het laatste deel, de 'Vallage-Dance Song' gooit Liadov alle remmen los: een finale waaraan het hele orkest deelneemt. Acht georkestreerde liederen en dansen, maar alle verschillend.

In het ZSO speelden:

Eerste viool: José Vosbergen, Anja Blekkenhorst, Helga Bakker, Agnes Leguit, Fabiana Engelsbel, Anneloes ter Horst, Ruth Welman.

Tweede viool: Ellis Verreijt, Marja Sinkeldam, Andrew Mattijssen, Judith Friso, Ton Roling, Iris de Leur.

Altviool:, Ria Slijkhuis, Sofia Espiga, Onno Lotgering, Wobbe Treffers.

Cello: Jeannine Groenheiden, Herman Tromp, Anni Kearney, Trudy de Loof.

Contrabas: Jan Engel, Pauline Hoenderdaal.

Harp: Lisanne Koot.

Fluit: Jacco Verburgt, Christine Calis, Djorhia Treskes.

Piccolo: Christine Calis, Djorhia Treskes.

Hobo: Yvonne de Groot, Nel Jongh.

Klarinet:, Berrie Hendriksen, Victor Bon.

Fagot: Wim van den Ende, Harry Verweij.

Hoorn: Ozair Abawi, Samira Gutter, Wim de Jonge, Joke Koolhaas.

Trombone: André Melo, Octavio Montava Marin, Jan Stroop

Trompet: Tiago Afonso, Jan Somer.

Tuba: Dick Roet

Slagwerk: Leida Zandstra, Hennie Kraaijpoel, Patricia Kuiper